

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Nu er jeg helt indstillet på at hjælpe min efterfølger så meget, som jeg kan – det er min grundlæggende indstilling – og jeg tror, ministeren skulle være mere glad for mit initiativ, end hun i hvert fald umiddelbart er i stand til at give udtryk for. Så jeg vil kun det bedste.

Men når hr. Arne Melchior siger, at ministeren jo kan både høre, regne og lægge sammen, så må jeg nødvendigvis sige, at det kneb det gevaldigt med. Bl.a. derfor står vi her i dag. Jeg tilskriver det den hurtige optræden på den politiske arena, at ministeren var så længe om at høre, regne og lægge sammen, for sagen var, at vi måtte gå ekstraordinært kraftigt til værks for at få bremsset ministeren.

Jeg vil godt sige, at når vi følte, det var nødvendigt, så var det ikke – det vil jeg også sige til hr. Arne Melchior – på grund af en fiks idé om, at nu skal Det Kongelige Teater pludselig have flere penge. Det har været en nøje strategi hos mig og mit parti, at efter at teatret har fået orden på sin økonomi, på sin styring – nu skal de have nogle overenskomster på plads under de nye forhandlinger, og det støtter vi dem i – så skulle teatret have nogle flere midler netop for at kunne give os det, vi forventer: nogle gode, kunstneriske oplevelser på teatret.

Lysholm Christensen (KRF):

I en ikke ukendt film fra 1976 siger Egon Olsen:

»Der er ikke noget på Det Kongelige Teater, der er let. Det er svært.«

Men hermed hører sagligheden i citatet op, og jeg skal spare Tinget for det følgende om, hvem der ikke kan døje hinanden, og hvordan murene skal nedbrydes, for at teatret kan nå frem til publikum. Egons plan gik i vasken. Det skal helst ikke blive resultatet af debatten her i dag.

En institution som Det Kongelige Teater vil i sagens natur altid være udsat for kritik. Tegner vi på pædagogisk vis indtægterne op som en stor lagkage, kan det ikke skjules, at langt det største stykke lagkage består af statsstøtte, hele 220 mio. kr. Det svarer til flere hundrede kroner pr. solgt billet.

Det er vanskeligt at forstå for mange danskere, som af geografiske grunde eller på grund af manglende økonomi eller interesse aldrig kom-

mer i teatret. De har vanskeligt ved at forstå, at de skal være med til at betale denne store del af lagkagen. Borgere fra Samsø eller fra Farsø eller københavnere, der ikke har råd til at komme i teatret, har vanskeligt ved at forstå, at de skal betale for andres Størekasseførnøjelser.

Men selv om alt er svært på Det Kongelige Teater, så er det Kristeligt Folkepartis utvetydige opfattelse, at Danmark skal have en national scene med særlig forpligtelse med hensyn til dansk kultur, som det kommer til udtryk i drama, ballet og musik. Og behovet for en national scene bliver bestemt ikke mindre i de kommende år med den stigende internationalisering, adgang til udenlandske tv-programmer m.v.

Vi skal også på denne måde værne om dansk kultur og kunst, ikke kun for vor egen skyld, men også for at give noget til folk fra andre lande, når de kommer hertil som turister, eller når f.eks. balletten turnerer i udlandet.

Et teater skal efter sin natur vække til debat, diskussion og engagement. Det teater, som ikke kan råbe folk op, har ikke livets ret og må lukke. På den front må der ikke være ro omkring Det Kongelige Teater. Men vi må kræve, at der er ro omkring økonomien og ledelsen. Det er utåleligt for os alle, når de tilbagevendende overskrifter fylder dagspressen.

Jeg deler den opfattelse, at vi får for få forestillinger, for lidt for pengene på Det Kongelige Teater i øjeblikket. Produktiviteten er for ringe, for selv i forbindelse med kunst er det rimeligt at tale om produktivitet. Det kniber også lidt med at opfylde turnéforpligtelsen. Den er yderst vigtig, hvis hele landet skal få glæde af og kærlighed til teatret.

I den forbindelse må jeg dog også udtrykke skuffelse over publikum. Balletskolen var forleden i Herning med »Klods Hans«, en herlig børnevenlig forestilling for hele familien. Men hvor var Herningborgerne henne den aften? Ja, de var ikke i teatret i ret stort antal. Først råber man op om turnévirkosomhed, men når så teatret kommer, bliver man hjemme ved tv. Det var ikke heldigt.

Vi er overbevist om, at der kan hentes en del ind på nedbringelse af antallet af overenskomster. Lidt mere kopsånd, hvor ansatte hjælper til med forefaldende arbejde på de områder, som ikke umiddelbart kræver faglig ekspertise, kunne måske hjælpe noget i huset. Jeg skal tildele mig at nævne et vellykket eksempel på, at det kan lade sig gøre med lidt mere kopsånd: